

и накити, и когато бѣ вече готовъ, заведоха го въ залата, гдѣто бѣ трона и гдѣто бѣ шумно посрѣщнатъ отъ кланящитѣ се паши и везири. Великиятъ везиръ, Джафаръ, излѣзе напредъ и попита, какво ще заповѣда. Абу Хасанъ заповѣда да се изпълни царската работа за прѣзъ този день. Той се държеше царски и говорѣше все царски думи, отъ които истинскиятъ Халифъ, който сега го наблюдаваше отъ друго скрито мѣсто, остана доволенъ.

Като си спомни за желанието, което имаше първата нощъ, Абу Хасанъ каза на Джафара да прати войници да хванатъ ходжата и четиритѣ стари хора отъ джамията, за които бѣ говорилъ на своя гостъ. Той даде заповѣдъ да ги набиятъ и подирѣ да ги прѣведатъ прѣзъ града, качени на магарета съ лице обърнато къмъ опашкитѣ на послѣднитѣ, а единъ телалинъ да върви прѣдъ тѣхъ и да вика: „Това е наказанието на тѣзи, които се бъркатъ въ чуждитѣ работи!“

Тая заповѣдъ биде изпълнена на часа; слѣдъ това набѣдениятъ халифъ изпрати на майка си една торба злато и съ туй се свърши царската работа прѣзъ тоя день.

Сега Абу Хасана заведоха на угощение и веселие. Развеждаха го отъ салонъ въ салонъ, въ всѣки отъ които бѣха разположени различни изрядни трапези. Докато той вечеряше, музика свирѣше най-приятни мелодии. Въ всѣка стая му служеха прѣкрасни дами, съ които Абу Хасанъ разговаряше тѣй весело и правѣше такива духовити забѣлѣжки, щото скритиятъ халифъ едва можеше да се стѣрпи да се не размѣе високо.

Най-сетнѣ вечерята се свърши и Абу Хасанъ, уморенъ отъ дневнитѣ развлечения, се облѣгна на едно легло и заспа дълбоко. Халифътъ излѣзе и заповѣда на служителитѣ да го облѣкатъ пакъ въ неговитѣ му дрѣхи. Когато направиха това, единъ черенъ робъ го занесе въ собствената му кѣща, а Халифътъ, слѣдъ като се насмѣ до насита съ своитѣ придворни, отиде да спи, доволенъ отъ шегата, която измисли.

Когато на слѣдната сутринъ Абу Хасанъ се събуди, той повика хубавитѣ дами, които тѣй добръ го бѣха забавлявали. Но вмѣсто нѣ-

какви дами, въ стаята влѣзе майка му. Абу Хасанъ ѝ каза, че я не познава.

Майка му се много зачуди на това и го попита: „Какво ти е, сине? Да не си боленъ?“

— „Азъ не съмъ твой синъ!“ — каза Абу Хасанъ прѣзрително. — „Азъ съмъ халифъ Харунъ Аль-Рашидъ!“

Майка му само се размѣ отъ това, но Абу Хасанъ заявяваше все по-настойчиво, че той е Халифътъ. Тѣ започнаха да се прѣпиратъ тѣй високо, щото съседитѣ имъ се притекоха да видятъ що става у тѣхъ. Като чуха причината на крамолата, послѣднитѣ рѣшиха, че Абу Хасанъ е съвсѣмъ побърканъ и го завлѣкоха, та го затвориха въ една лудница. Тукъ той бѣ много измѣчванъ отъ своя надзирателъ, който всѣки день го биеше. Най-сетнѣ бѣдниятъ младъ човѣкъ захвана да мисли, че трѣбва да има грѣшка, защото ако бѣ истинския халифъ, нѣмаше да се отнасятъ съ него тѣй.

Когато слѣдъ това майка му дойде да го види, той каза, че сега я позна и разбра, че е неинъ синъ. Старата жена се зарадва, като видѣ че той вече не е лудъ и го заведе у дома си.

Абу Хасанъ пакъ заживѣ прѣдишния си животъ, пакъ всѣка вечеръ излизаше прѣдъ градскитѣ порти да чака да забере нѣкой чужденецъ, който да му бѣде гостъ. Единъ пѣтъ се случи, че халифътъ Харунъ Аль-Рашидъ пакъ минаваше отъ тамъ прѣоблѣченъ въ облѣкло на търговецъ и придруженъ отъ единъ черенъ робъ.

Халифътъ отиде при Абу Хасана, но той не искаше да го покани този пѣтъ, — „защото“, — каза, — „ти си причината на нещастieto, което ме сполетѣ, когато ме бѣ омагьосалъ по-рано“. И той разказа на прѣдreshения търговецъ за всичко, което му се случи. Халифътъ се огорчи, като чу, че неговата шегата е причинила такова нещастие на младия човѣкъ, но бърже намисли единъ планъ, чрѣзъ който можѣ да му се отплати за всички страдания. Той каза на Абу Хасана, че не го е омагьосалъ и прибави, че ако може да вечеря още единъ пѣтъ у него, на другия день всичко ще бѣде добръ. И тѣй Абу Хасанъ го заведе въ своята кѣща, дѣто прѣкараха още една приятна нощъ.